

## POSTANOWIENIE

11 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 11 maja 2023 r. w Warszawie,  
w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w Rybniku  
z udziałem Prokuratury Okręgowej w Gliwicach oraz S. S.  
o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności,  
na skutek skargi kasacyjnej S. S.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gliwicach  
z 14 lutego 2022 r., X Ga 219/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od skarżącego na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 240 (dwieście czterdzieści) zł.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2021 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach na wniosek Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w Rybniku orzekł wobec uczestnika postępowania S.S. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek lub w ramach spółki cywilnej oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, członka komisji rewizyjnej, reprezentanta lub pełnomocnika osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą w zakresie tej działalności, spółki handlowej, przedsiębiorstwa państwowego, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszenia na okres 5 lat. Apelacja uczestnika została oddalona postanowieniem Sądu Okręgowego w Gliwicach z 14 lutego 2022 r. Uczestnik wniósł skargę kasacyjną,

opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Skarżący podniósł, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ze względu na rażące naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 387 § 2<sup>1</sup> k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. polegające na konstrukcyjnych brakach uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, które wskazują, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał należycie podniesionego w apelacji zarzutu uczestnika dotyczącego pozbawienia go możliwości obrony swoich praw w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji. Nieprawidłowo Sąd Okręgowy skupił się na fakcie, że uczestnik był prawidłowo zawiadomiony o terminie posiedzenia w dniu 18 stycznia 2021 r., lecz pominął fakt, że nie został prawidłowo powiadomiony o zarządzaniu przez Sąd przerwy w tym posiedzeniu i godzinie jego wznowienia.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na przyczynie objętej art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. nakłada na skarżącego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego,

naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania jej poszerzonej analizy. Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Skarżący nie spełnił powyższych wymagań. Zarzut naruszenia wskazanych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przepisów prawa procesowego (art. 387 § 2<sup>1</sup> k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.) nie został objęty podstawami skargi kasacyjnej, w której podniesiono wyłącznie zarzuty naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., co już samo wyklucza oczywistą zasadność skargi kasacyjnej ze względu na okoliczności podniesione we wniosku. Po drugie, z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd Okręgowy odniósł się do podniesionego przez skarżącego w apelacji zarzutu nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji (art. 379 pkt 5 k.p.c.) motywowanego pozbawieniem możliwości obrony przysługujących mu praw wskutek oddalenia wniosku o odroczenie rozprawy zaplanowanej na dzień 18 stycznia 2021 r.. Wskazał bowiem, że Sąd Rejonowy niewadliwie oddalił ten wniosek wobec niewystąpienia przywołanych przez uczestnika okoliczności, mających utrudniać przybycie do sądu (k. 543-544) oraz prawidłowo, wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa uczestnika, pominął dowód z jego przesłuchania.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz wnioskodawcy zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej rozstrzygnięto na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 i art. 99 w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c.).

